



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobců: **a) J. B., b) P. M., c) P. I.**, všichni zastoupeni Mgr. Janou Syrovátkovou, advokátkou se sídlem Bělehradská 568/92, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Katastrální úřad pro Středočeský kraj**, se sídlem Pod sídlištěm 1800/9, 182 12 Praha 8, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2013, č. j. 46 A 27/2013 – 79,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

Ministerstvo zemědělství ČR – Pozemkový úřad Praha západ dne 31. 12. 2012 rozhodl pod č. j. PÚ 972/12-Z, že oprávněné osoby (žalobci) podle § 4 odst. 2 písm. c) resp. též § 4 odst. 4 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a k jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů jsou vlastníky nemovitostí dle katastru nemovitostí parc. č. 283/1, ost. pl. o výměře 3.156 m², parc. č. 283/38, ost. pl. o výměře 1.000 m², parc. č. 283/32, les o výměře 484 m², parc. č. 283/33, zahrada o výměře 185 m², parc. č. 283/3, les o výměře 2.770 m², parc. č. 283/37, ost. pl. o výměře 815 m², parc. č. 283/34, les o výměře 171 m², parc. č. 283/36, les o výměře 547 m², parc. č. 283/28, ost. pl. o výměře 411 m², parc. č. 283/29, ost. pl. o výměře 256 m², parc. č. 283/35, les o výměře 134 m², parc. č. 283/44, ost. pl. o výměře 518 m², st. p. č. 995, zast. pl. a nádvoří o

výměře 49 m² dosud vedených u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrálního pracoviště Praha – západ na listech vlastnictví č. 1539, 1650, 486, 119, 1730, 485, 1619, 523, 487 a 10 pro obec Slapy, katastrální území Přestavlky u Slap. Rozhodnutí nabylo právní moci 3. 1. 2013.

Uvedené rozhodnutí odeslal pozemkový úřad Katastrálnímu úřadu pro Středočeský kraj – katastrální pracoviště Praha západ k provedení zápisu do katastru nemovitostí. Přípisem z 11. 2. 2013, č. j. Z-1223/2013-210, katastrální úřad pozemkovému úřadu sdělil, že žádost o zápis záznamem do katastru nemovitostí nenavazuje na dosavadní zápisy v katastru nemovitostí dle § 8 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem. Zápis záznamem by podle katastru nemovitostí bylo možno provést pouze ohledně pozemku parc. č. 283/3 v katastrálním území Přestavlky u Slap, který je v současné době evidován ve vlastnictví České republiky s právem hospodařit s majetkem státu pro osobu povinnou – Lesy České republiky, s. p.; v tom případě by musel katastrální úřad obdržet s rozhodnutím též žádost o částečný zápis do katastru nemovitostí.

Stěžovatelé následně podali proti katastrálnímu úřadu žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též jen „s. ř. s.“) s návrhem na vydání předběžného opatření.

Krajský soud v Praze (dále též jen „*krajský soud*“) návrh na vydání předběžného opatření zamítl usnesením z 3. 5. 2014, pod č. j. 46 A 27/2013-58, žalobu zamítl rozsudkem z 19. 9. 2013, 46 A 27/2013 - 79.

Krajský soud v odůvodnění především vycházel z právního názoru usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 - 98, č. 2206/2011 Sb. NSS, podle kterého se lze žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu domáhat soudní ochrany proti neprovedení záznamu do katastru nemovitostí podle § 7 a § 8 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů. Z uvedeného usnesení rozšířeného senátu dále citoval krajský soud, že správní orgán je povinen provést záznam, jsou-li splněny předepsané podmínky pro jeho provedení a je oprávněn je neprovést a vrátit listinu, jež má být podkladem pro vyhotovení záznamu. Krajský soud rovněž poukázal na veřejný zájem spočívající ve vedení evidence katastru nemovitostí, tak na zájem soukromý spočívající např. v účinnosti převodu nemovitostí zápisem vkladu vlastnického práva, v ochraně dobré víry osoby jednající v důvěře v zápis v katastru aj.

Krajský soud shledal, že neprovedení zápisu záznamem na základě pravomocného rozhodnutí pozemkového úřadu zkracuje práva stěžovatelů na jejich právu, aby jejich soukromá práva vztahující se k nemovitosti byla zapsána v příslušné veřejnoprávní evidenci. Krajský soud vyložil, že smyslem novely provedené zákonem č. 349/2011 Sb. u zápisu vlastnického práva záznamem podle § 8 odst. 1 zákona o č. 265/1992 Sb. bylo na jedné straně zabránit nežádoucím duplicitním zápisům do katastru nemovitostí, tak i chránit práva zapsaných vlastníků nemovitostí. Podle krajského soudu nastal ve věci střet ochrany práv zapsaných vlastníků nemovitostí a práv osob oprávněných dle restitučních

pokračování

předpisů vztahujících se k vydanému majetku včetně práva domoci se záznamu svého vlastnického práva do katastru nemovitostí bez nutnosti zahajovat v této souvislosti další řízení.

Krajský soud kolizi ústavních práv dle článku 11 odst. 1 a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod poměřil kritériem minimalizace zásahu do základních práv a porovnáním závažnosti obou v kolizi stojících práv. Krajský soud konstatoval, že třetí osoby, které nabyly v rozporu s § 5 odst. 3 zákona č. 229/1991 Sb., dané nemovitosti od povinné osoby, nebyly podle § 9 odst. 8 citovaného zákona účastníky řízení, v němž pozemkový úřad vydal napadené rozhodnutí. Tyto osoby tak byly formálně zbaveny možnosti se jakkoli účastnit řízení týkajícího se vlastnického práva k jejich nemovitosti, ačkoliv už samotné právní úkony o převodu vlastnictví k nemovitosti z majetku povinné osoby jsou absolutně neplatné. Krajský soud je však toho názoru, že oprávněné osoby na vlastnickém právu ohroženy nejsou, neboť nedostatečná ochrana jejich vlastnického práva spočívá toliko v neprovedení záznamu tohoto práva do veřejnoprávní evidence, a to i přes praktické komplikace s tím spojené. Restituční předpisy jsou sice speciálními předpisy k předpisům obecným, podle soudu však nelze prostřednictvím právní úpravy zákona o půdě vykládat speciální právní úpravu vztahující se k zápisu vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem do katastru nemovitostí; pokud zákon požaduje pro provedení záznamu určitého rozhodnutí naplnění stanovených podmínek a předpokladů, jejichž smysl a cíl je legitimní a není v rozporu s ústavním pořádkem, nelze bez dalšího smysl takového ustanovení popřít s odkazem na ustanovení jiného zákona, který se zápisem vlastnických práv do katastru nemovitostí ani nepřímou nesouvisí. Krajský soud se neztotožnil s argumentací stěžovatelů, podle nichž by neměl katastrální úřad podle § 8 odst. 1 zákona o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem při posouzení návaznosti na dosavadní zápisy přihlížet k vlastníkům, kteří nemovitost nabyli na základě neplatných právních úkonů, neboť do pravomoci katastrálních úřadů nemůže spadat posuzování platnosti jakýchkoliv právních úkonů.

II. Kasační stížnost

Stěžovatelé rozsudek krajského soudu napadli kasační stížností. Podle stěžovatelů se krajský soud nevypořádal tím, že katastrální úřad si přisvojil výklad a aplikaci novely § 8 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb. tak, že neprovedením zápisu fakticky popřel podstatu a smysl restitučního zákona.

Stěžovatelé nesouhlasí s názorem katastrálního úřadu a krajského soudu, že oprávněné osoby nejsou ohroženy na vlastnickém právu. Podstatnou náležitostí vlastnického práva je dispoziční právo k vlastněné věci, vykonávat vlastnické právo lze až jeho intabulací do katastru nemovitostí, bez zápisu vlastnických práv není žádného práva k nemovitosti. Stěžovatelé jsou názoru, že výkon samotného vlastnického práva by měl význam pouze, pokud by oprávněné osoby použily rozhodnutí pozemkového úřadu jako podkladu pro případné další spory o určení vlastnictví k nemovitostem v něm uvedeným. Podle stěžovatelů katastrálnímu úřadu nepřísluší posuzování obsahu správních rozhodnutí, jejichž obsah je povinen zanést do katastru nemovitostí. Postup katastrálního úřadu i následný rozsudek krajského soudu podle stěžovatelů popírají zákonná práva oprávněných osob vyplývající ze zákona o půdě i § 5 odst. 3 téhož zákona.

Stěžovatelé jsou toho názoru, že pokud krajský soud přisvědčil katastrálnímu úřadu, že jeho odmítnutí provést zápis rozhodnutí do katastru nemovitostí, je postupem, který je v souladu s ustanovením § 8 odst. 1 zákona o zápisech, a na druhé straně nepopřel speciální vztah restitučního zákona k obecným zákonům, vydal krajský soud vnitřně dvojznačný rozsudek, který neodpověděl na základní žalobní petit, jak aplikovat novelu § 8 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb., na zápis rozhodnutí pozemkového úřadu o vydání nemovitosti oprávněným osobám. Podle stěžovatelů ani katastrální úřad ani krajský soud nevzali do úvahy skutečnost, že všechny převody majetku od povinných osob na třetí osoby po účinnosti zákona č. 229/1991 Sb., jsou podle § 5 odst. 3 zákona o půdě absolutně neplatné. Z tohoto ustanovení by pak mělo logicky vyplývat, že i zápisy vlastnických práv jsou neplatné a jako k takovým by k nim neměl katastrální úřad v řízení o zápisu rozhodnutí pozemkového úřadu o vydání nemovitosti oprávněným osobám, vůbec přihlížet.

Stěžovatelé vytýkají krajskému soudu, že neodstranil rozpor a nenapravil nespravedlivý a nesprávný stav způsobený novelou zákona č. 265/1992 Sb., a zákonem č. 229/1991, když konstatoval, že vlastnické právo stěžovatelům náleží a nemůže náležet osobám zapsaným v katastru nemovitostí, ale skutečné vlastníky přesto nelze do katastru nemovitostí zapsat, neboť by tím byla dotčena práva osob, které jsou v katastru chybně uvedeny jako vlastníci; krajský soud přitom podle stěžovatelů nespecifikuje, jaká konkrétní práva těchto osob měla být dotčena.

Podle názoru stěžovatelů stát nemůže poskytovat ochranu právu na chybný zápis určité osoby do katastru nemovitostí bez ohledu na to, za jakých okolností tato osoba byla do katastru nemovitostí zapsána. Naopak je povinností státu uvádět záznamy v katastru nemovitostí do souladu se skutečností, neboť se jedná o veřejný rejstřík, jehož funkcí je zpřístupnit veřejnosti informace o právních vztazích k nemovitosti. Stát je povinen garantovat výkon vlastních rozhodnutí, v případě stěžovatelů přiznal vlastnická práva k nemovitostem a zveřejnění těchto práv sám blokuje.

Žalovaný katastrální úřad ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na vyjádření učiněné již k žalobě ze dne 18. 4. 2013 pod č. j. KÚ-1800/2013-200-1010-3 a navrhl, aby Nejvyšší správní soud žalobu odmítl, neboť dle jeho názoru zde byly dány důvody již v řízení před krajským soudem, popř. navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl. Žalovaný dále poukázal na to, že v kasační stížnosti absentuje tvrzení o existenci zákonného důvodu pro podání kasační stížnosti. Veškerá tvrzení v kasační stížnosti se podle žalovaného odvíjejí z mylné představy stěžovatele, že při provádění evidenčního úkonu ve formě záznamu a též v soudním řízení správním, šlo o vyřešení otázky existence subjektivního vlastnického práva jako práva soukromého a nikoliv o otázku veřejného subjektivního práva na evidenci práv v souladu s podmínkami stanovenými v katastrálních předpisech, a dále z mylné představy, že soud ve správním soudnictví je oprávněn rozhodovat o tom, jaký zápis má být proveden do katastru nemovitostí.

Stěžovatelé požádali o nařízení předběžného opatření. Tuto žádost Nejvyšší správní soud zamítl usnesením z 6. 11. 2013, č. j. 3 Aps 6/2013 - 27.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost byla podána včas; stěžovatelé sice neoznačili kasační důvody, z obsahu je však zřejmé, že stěžovatelé namítají nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se v první řadě neztotožnil s názorem žalovaného o důvodech pro odmítnutí žaloby pro její nepřipustnost. Rozšířený senát v usnesení ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 - 98, srozumitelně vyložil, že věcný rozsah tří základních typů žalob v řízení podle s. ř. s. je nutno v pochybnostech vykládat tak, aby pokud možno každý úkon veřejné správy směřující vůči jednotlivci a zasahující do sféry jeho práv nebo povinností (tj. stanovící mu nové povinnosti, které dosud neměl, anebo odmítající jej zbavit určitých povinností, které již má; přiznávající, anebo odmítající mu přiznat určitá jednotlivcem nárokováná práva; jinak zasahující do jeho právem chráněné sféry konáním, anebo opomenutím, tedy mj. i nekonáním v případě, že právo stanovuje povinnost veřejné správy za stanovených podmínek konat, ať již předepsanou formou, anebo fakticky) byl podroben účinné soudní kontrole. Rozšířený senát dále vyslovil, že zásahová žaloba chrání proti jakýmkoli jiným aktům či úkonům veřejné správy směřujícím proti jednotlivci, které jsou způsobilé zasáhnout sféru jeho práv a povinností a které nejsou pouhými procesními úkony technicky zajišťujícími průběh řízení. Konečně z usnesení rozšířeného senátu vyplývá, že jestliže důvody, pro které žalovaný má za to, že záznam do katastru nemovitostí nelze provést, neobstojí (....), krajský soud žalovanému zakáže nadále zasahovat do práv stěžovatele tím, že záznam neprovedl a vrátil listiny, jež měly být podkladem k provedení záznamu, tomu, kdo je vyhotovil. Nebude úkolem krajského soudu zabývat se všemi myslitelnými zákonnými podmínkami provedení či neprovedení záznamu, nýbrž jen těmi, které jsou mezi stranami sporné a které byly učiněny předmětem řízení o zásahové žalobě před krajským soudem.

Z uvedeného je tedy zřejmé, že ačkoliv samotná pravomoc provádět zápisy do katastru nemovitostí svědčí výlučně žalovanému, neznamená to, že se osoby u soudu nemohou domáhat ochrany svých veřejných subjektivních práv dotčených postupem žalovaného. Jelikož provedení záznamu údajů do katastru nemovitostí není rozhodnutím podle § 65 s. ř. s. (a to ani v materiálním smyslu) nýbrž jiným úkonem žalovaného, z povahy věci vyplývá, že právě žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením, se může osoba domáhat toho, aby žalovaný do jeho práv nezákonným způsobem již nadále nezasahoval. V otázce přípustnosti žaloby se Nejvyšší správní soud proto zcela ztotožnil s judikaturou rozšířeného senátu a právním názorem Krajského soudu v Praze a přistoupil k meritornímu projednání kasační stížnosti.

V projednávané věci je nepochybné, že stěžovatelé se právní mocí rozhodnutí pozemkového úřadu stali vlastníky vydaných nemovitostí. Nabývání vlastnictví věci rozhodnutím orgánu veřejné moci (resp. státního orgánu) je totiž jedním ze zákonem stanovených (a tradičních) důvodů nabývání vlastnického práva. Takto nabývání vlastnictví upravoval § 132 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, a shodně jej upravuje též aktuálně účinný § 1114 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Nabytí vlastnického práva k věci je účinné, není-li v rozhodnutí stanoveno jinak, právní mocí

rozhodnutí (srov. § 132 odst. 2 „starého“ občanského zákoníku a § 1114 „nového“ občanského zákoníku).

Podle § 7 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem účinného do 31. 12. 2013 (dále též jen „zákon o zápisech“) se vlastnické právo, zástavní právo, právo odpovídající věcnému břemeni a předkupní právo s účinky věcného práva, která vznikla, změnila se nebo zanikla ze zákona, rozhodnutím státního orgánu, příklepem licitátora na veřejné dražbě, vydržením, přírůstkem a zpracováním, zapisují záznamem údajů na základě listin vyhotovených státními orgány a jiných listin, které podle zvláštních předpisů potvrzují nebo osvědčují právní vztahy, do katastru.

Podle § 8 odst. 1 téhož zákona katastrální úřad zjistí, zda je předložená listina bez chyb v psaní nebo počtech a bez jiných zřejmých nesprávností a zda navazuje na dosavadní zápisy v katastru. Podle odstavce 2 je-li listina vyhotovena státním orgánem nebo jiná listina způsobilá k vykonání záznamu, provede katastrální úřad zápis do katastru, jinak vrátí listinu tomu, kdo ji předložil.

Záznam má tedy deklaratorní (evidenční) účinky, což znamená, že se jím zapisují do katastru práva, která vznikla, změnila se nebo zanikla nezávisle na provedení záznamu. Jejich existence nezávisí na tom, jestli jsou zapsána do katastru či nikoliv. Záznam v žádném případě nemá právotvorné (konstitutivní) účinky.

Vzhledem k tomu, že žalovaný neprovedl zápis již určeného vlastnického práva záznamem údajů s tím, že předložená listina (rozhodnutí pozemkového úřadu) nenavazuje na dosavadní zápisy v katastru nemovitostí, v řízení o tzv. zásahové žalobě je stěžejní otázkou pouze tolik, zda zde byly dány důvody pro provedení záznam údajů a žalovaný nezákonně odmítl záznam provést, či zda zde důvody pro provedení záznamu dány nebyly a žalovaný poté záznam oprávněně neprovedl.

Z rozhodnutí pozemkového úřadu coby podkladové listiny pro záznam údajů je zřejmý převod vlastnictví z osoby povinné - Lesy České republiky, s. p. coby právního nástupce Středočeských státních lesů, jež držely nemovitosti k rozhodnému dni 24. 6. 1991, do podílového spoluvlastnictví oprávněných osob - stěžovatelů.

Současně je zřejmé, že u vydávaných nemovitostí (s výjimkou lesního pozemku p. č. 283/3 o výměře 2.770 m²), není jako současný vlastník v katastru nemovitostí zapsána povinná osoba. Z jednotlivých výpisů z katastru nemovitostí založených ve správním spisu vyplývá, že vlastníky nemovitostí jsou odlišné osoby od povinné osoby, v části E jednotlivých listů vlastnictví jsou poté evidovány jednotlivé nabývací tituly a podklady zápisů (zejména darovací, kupní smlouvy, rozhodnutí o dědictví), pro které proto nelze *prima facie* dovozovat pouhý mylný stav těchto zápisů. Změna evidence vlastnictví nemovitostí v katastru nemovitostí z osoby povinné na osoby oprávněné, jak vyplývá z rozhodnutí pozemkového úřadu, proto nenavazuje na dosavadní stav zápisu.

Krajský soud v Praze vyložil smysl a cíl požadavku návaznosti na dosavadní stav zápisů podle § 8 odst. 1 zákona o zápisech vycházející z důvodové zprávy k novele provedené zákonem č. 349/2011 Sb.; oprávněnost tohoto požadavku současně poměřil

pokračování

testem proporcionality dotčených ústavních práv. Nejvyšší správní soud k přílehavě provedené úvaze krajského soudu, s níž se plně ztotožnil, dodává, že má-li být záznamem údajů z předložené listiny zapsána změna evidence dosavadního stavu na stav nový, je právě z podstaty tohoto úkonu nanejvýše žádoucí, aby návaznost zápisů byla zachována. Uvedené nabývá na opodstatněnosti právě proto, že účastníky řízení před pozemkovým úřadem nebyli současní vlastníci vydávaných nemovitostí. Požadavek návaznosti na předchozí zápisy stanoví od 1. 1. 2014 i § 17 odst. 1 písm. g) zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost proti napadenému rozsudku krajského soudu není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Nejvyšší správní soud jistě vnímá obtížnou situaci stěžovatelů, kdy na jedné straně pozemkový úřad rozhodnutím určil jejich vlastnické právo, na straně druhé evidenční stav zápisu v katastru nemovitostí této skutečnosti neodpovídá.

Na jednu stranu nelze zajisté zpochybňovat důsledky porušení povinnosti povinné osoby nakládat s nemovitostmi s péčí řádného hospodáře a zákazu převodu těchto věcí a příslušenství do vlastnictví jiného pod sankcí absolutní neplatnosti právního jednání (srov. § 5 odst. 3 zákona o půdě). Na straně druhé je však systém převodů vlastnického práva z povinné osoby až k současným vlastníkům založen na nabývacích titulech, úplatných či bezúplatných závazcích, vlastnická práva vlastníků byla taktéž zapsána do katastru nemovitostí na základě podkladů či listin, ochrana se poskytuje dobré víře stran. Již jen tyto skutečnosti naznačují, že řešení uvedeného rozporu dle názoru kasačního soudu zcela přesahuje rámec řízení před žalovaným a dopadá i mimo působnost správního soudnictví.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu proto bude na stěžovatelích, aby samotnou otázku vlastnictví vydaných pozemků uplatnili u příslušného obecného soudu žalobou na určení vlastnictví nemovitosti vůči „evidovaným“ vlastníkům (srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 2147/1999, 20 Cdo 1897/98, a 3 Cdon 991/96). V této souvislosti Nejvyšší správní soud poznamenává, že pokud stěžovatelé své právo uplatní, právní úprava § 24 nového katastrálního zákona (256/2013 Sb.) v návaznosti na § 985 a § 986 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, jim umožňuje zápis tzv. poznámky spornosti zápisu do katastru nemovitostí s právními účinky vůči zápisům prováděným do budoucna.

IV. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti vychází z ustanovení § 60 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, nemají proto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů v řízení o kasační stížnosti neuplatnil a ani ze spisu nevyplynuly náklady přesahující běžný rámec výdajů na jeho administrativní činnost, Nejvyšší správní soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně 27. března 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu